

Busjesactie Vrouwen V.U.-hulp voor Medische Faculteit

Vervolg van pag. 2041

'Wie geen vreemdeling is in de geleerdenwereld, weet hoe weinigen daar zijn onder de niet-theologen, die, ik zeg niet eens Christenen zijn, maar ook slechts het bestaan en bestuur van een persoonlijken God volmondig erkennen. Juist daarom hoop ik dat God ook onze Vrije Universiteit nog eens moge gebruiken om een nieuwen geest te blazen in de dorre doodsbeenderen der wetenschap van onzen tijd.'

De benoeming, die gedaan werd, vond gehoor. Woltjer stapte over de bezwaren heen. In den brief, die deze beslissing mededeelde, heet het als antwoord op wat Ds Felix blijkbaar had geschreven: 'U schrijft over de plaats Uwer inwoning als het brandpunt van tegenstand tegen onze Universiteit, en ik geloof gaarne dat het zoo is. Maar zoo U Groningen van nabij kende, zou U het zien hoe groot hier de tegenstand is; van al mijne vrienden en kennissen, ook onder hen die zich Christenen noemen en het ook zijn, zoover ik weet, zijn er slechts weinigen, die mij van harte gelukgewenscht hebben. Doch ik kom tot U, met vreeze en beving wel is waar, doch ik kom. Geen vrees bezielt mij, omdat ik let op hen, die tegen ons zijn, hoewel ook ik van menschenvrees mij niet vrij weet, maar wanneer ik zie op mij zelve, mijn onbedrevenheid en geringe krachten, dan wil mij bijna de moed ontzinken. Doch door Gods genade mag ik zeggen, wat ik niet éénmaal maar zeer dikwijls in mijn leven reeds heb ondervonden, dat Hij wijsheid geeft aan wie het van Hem begeert en krachtig wil werken in den zwakke. Op Hem is mijn hoop.'

Woltjer begeerde met zijn zwakke krachten mede te werken aan de uitbreiding van Gods koninkrijk.

Zijn verwachting is niet beschaamd geworden. Ondanks allen tegenstand heeft onze Universiteit mogen ontvangen datgene wat hij bij zijn benoeming als doelstelling meende te moeten aangeven. Zij heeft thans het ius promovendi. Zij heeft studenten, meer dan men toentertijd ooit heeft gedroomd. Zij heeft steeds over voldoende geldmiddelen kunnen beschikken. Zij is door Gods goede hand rijk gezegend geworden. Ondanks allen tegenstand, die zij heeft ervaren, ook uit kringen van wie zich christenen noemen!

Bedenken wij zulks echter met ootmoed.

En blijven wij bij den kostelijken regel, dien Woltjer in één van zijn brieven optekende, dat namelijk in het handelen naar Gods wil meer rust en vrede ligt, dan in wereldse eer en werelds goed. D. N.

Eindelijk is het dan zover, dat de vrouwen en meisjes, die zich al vele jaren voor de busjesactie ten bate van de Vrije Universiteit inspannen, tot het eigenlijke doel van haar spaaractie zullen komen.

Al aanstonds in 1932 was het de opzet om door deze actie het begin van de Medische faculteit aan de Vrije Universiteit te vormen. In onze ziekenhuizen en aan de ziekbedden in onze gezinnen Christenartsen, aan de V.U. opgeleid, dat was het ideaal dat in 1932 ertoe dreef om dit werk te beginnen. Er is heel wat voor nodig geweest om te komen aan het punt waarop onze vrouwen nu staan. Immers die opleiding van artsen, hoe belangrijk ook, was in 1932 niet zo maar ineens mogelijk. De verbanden waarop bij de uitbreiding gelet moest worden, maakten eerst een verdere uitbreiding van de Wis- en Natuurkundige faculteit nodig. Deze faculteit, die zo nauw met de Medische verbonden is, moest als het ware een brug er naar toe vormen. Zo is met ijver en volharding daarvoor gewerkt en daarvoor gespaard en de busjesactie kreeg in het bestaan van de Vrije Universiteit steeds groter plaats. Er zijn hoogleraren en lectoren in de 4e faculteit benoemd, aan allerlei werk kon, dank zij de busjesactie van de vrouwen, uitbreiding worden gegeven. Voor het bouwen van een derde verdieping op het gebouw, waarin de laboratoria voor Natuurkunde en voor Scheikunde werden gehuisvest, is nu in enkele jaren het benodigde bedrag bijeen gebracht. Maar bij dit alles is toch nooit uit het oog verloren het eigenlijke doel: De Medische faculteit.

En nu eindelijk is het dan zover. Directeuren zien, gelijk in de dit jaar te Arnhem gehouden jaarvergadering werd medegedeeld, de mogelijkheid om nu binnen afzienbare tijd te komen tot een Medische faculteit. En de dames van Vrouwen V.U. Hulp zien daardoor de vervulling van haar ideaal in het verschiet. Er zal nog heel veel moeten gebeuren. De plannen zijn nog slechts in het stadium van voorbereiding en kunnen uiteraard nog niet nauwkeurig worden beschreven, maar dat in een dezer dagen gehouden bespreking met de provinciale vertegenwoordigers van Vrouwen V.U. Hulp kon worden vastgesteld: het is zover, nu gaat het pas goed beginnen, dat is al veel.

Eindelijk... en... gelukkig, zeggen zij, die nu al 17 jaar naar dit moment hebben uitgezien. En onze vrouwen grijpen weer moed en willen met inspanning van alle krachten bevorderen, dat het, voor zover het aan haar ligt, met die Medische faculteit, met de ziekenhuizen en met de klinieken die nodig zijn, en met heel die opleiding van Christenartsen gauw en goed in orde komt.

Met dankbaarheid werken en sparen ze aan dit grote werk, dat in de toekomst voor de Vrije Universiteit en voor onze gezinnen zoveel kan betekenen en zij doen dat onder het motto:

**„WIJ VROUWEN HELPEN NU —
STRAKS HELPEN D'ARTSEN U!"**